ВЕРЕСЕНЬ

1978

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 17 (1035)

Ціна номера 20 коп.

ПЕРЕЦЬ

НАОЧНИЙ ПРИКЛАД

Мал. В. ГЛИВЕНКА

У деяких колгоспах і радгоспах така важлива галузь тваринництва, як вівчарство, ведеться на низькому рівні.

— Зараз я йому покажу, на якому рівні має бути вівчарство!

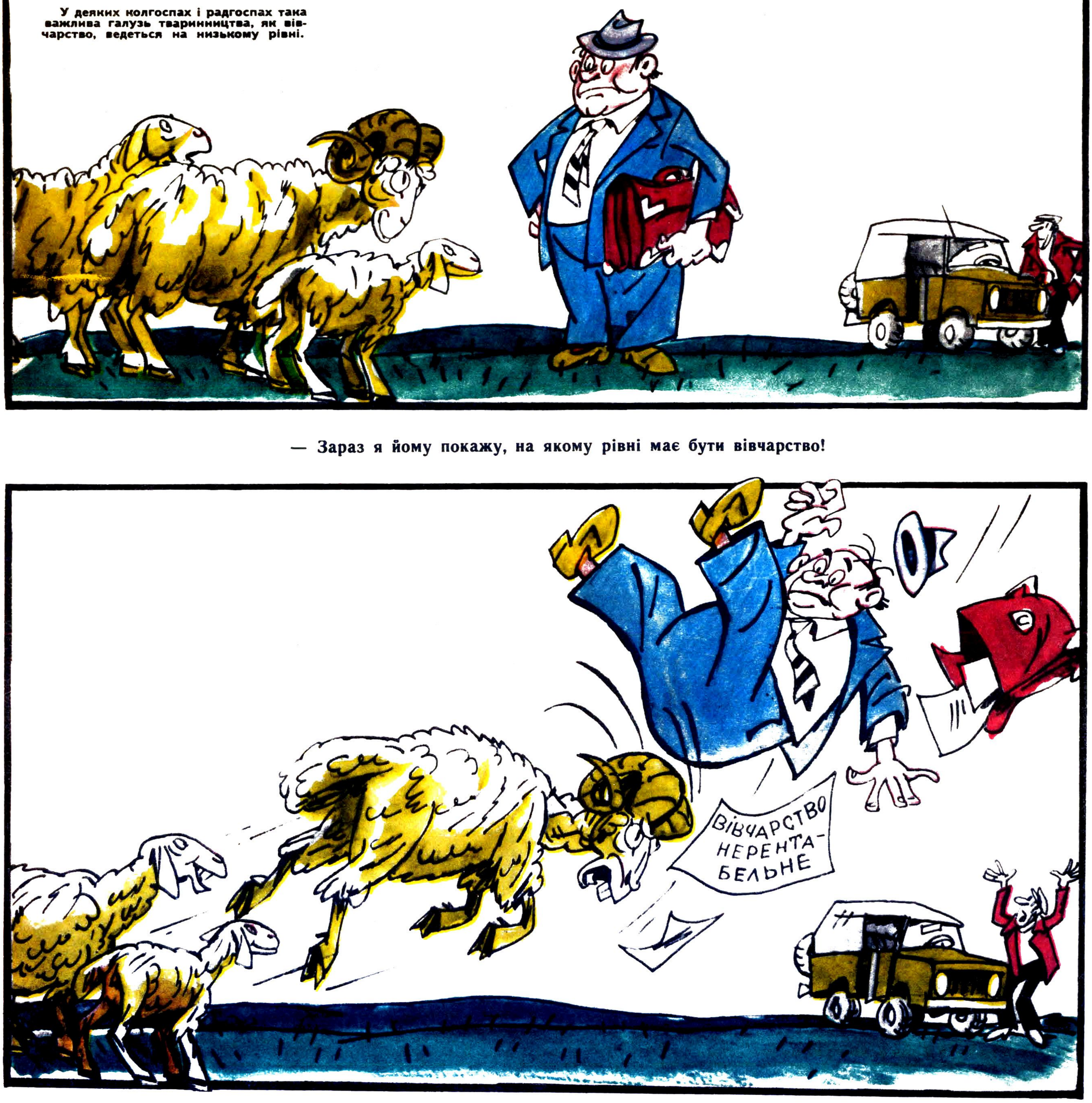

Зобов'язання за шафою

Якщо комусь закортить побачити й кожною фіброю своєї душі відчути, як на практиці виглядає формально-бюрократичне ставлення до соціалістичного змагання,— нехай їде на Волинь, а конкретніше — у колгосп імені Ватутіна Ківерцівського району.

Чому саме формально-бюрократичне, запитаєте ви, а не, скажімо, просто безвідповідальне, адже це, по суті, одне і те ж саме?

З одного боку, воно ніби й так, а з другого — є між цими ставленнями нюансики. Ну, от уявіть собі, приміром, що з районної трибуни два товариші звітують про організацію і хід змагання у керованих ними господарствах. Просто безвідповідальному, власне, нема про що звітувати: у нього й того нема, і другого, й третього, бо на все він махнув рукою, а коли щось і є, то його неозброєним оком і не помітиш. Зате виступ І. П. Самборика, голови колгоспу імені Ватутіна, де, як ми уже сказали, процвітає формально-бюрократичне ставлення, неодмінно був би витриманий у мажорному тоні. Усе в нього, на перший погляд, є. І зобов'язання доярки своєчасно взяли, і договори на змагання між собою уклали, і червоний куточок на фермі обладнаний на рівні вимог (є стенд, на якому вивішують призвища переможців та тих, кому треба підтягнутися), і навіть підсумки підбивають та премії вручають. Та в тому й біда, що вся ця наявність розрахована саме на перший погляд.

Відверто кажучи, коли я оцінив тим поглядом червоний куток, то навіть промайнула була думка, чи не доведеться мені передовий досвід поширювати. Коли ж підійшов ближче і придивився уважніше, то ця думка зникла та більше й не з'являлася. Бо на яскравому стенді, що мусив інформувати про переможців і відстаючих, жовтіли малоестетичні папірці двомісячної давності.

— Забули замінити,— пояснила головний зоотехнік Раїса Омелянівна Левчук.— Але це не велика біда, бо і в позаминулому, і в минулому місяці у змаганні перемогла одна й та ж доярка — Олена Ясковець.

— А як же довідатися, хто з ким змагається?— питаю.

— Нема нічого простішого, — відповіла зоотехнік.— Допоможіть мені відсунути шафу, за нею ви побачите стенд, а на стенді вивішено договори на соцзмагання.

Удвох насилу відсовуємо шафу.

— Ось, бачите,— каже Раїса Омелянівна,— Олена Ясковець змагається з Ганною Футрук, Варвара Андрощук — з Галиною Климчук. І так далі. Тут у нас повний порядок.

Щоб остаточно переконатися «в повному порядку», питаю доярку Марію Шевчук, яка саме взялася за обіднє доїння:

— Хто ж ваша суперниця?

— Як хто — Варка!.. Варвара Андрощук,— відповіла жінка. — Ми з нею не перший рік змагаємося.

— А ви не помилуєтеся? — кажу. — Он же в договорі записано, що Варварина суперниця — Галина Климчук.

— Не знаю, що там у договорі написано, а я змагаюся з Варкою, — стояла на своєму М. Шевчук. — А Галина, щоб ви знали, у нас не працює.

Хоч у газетах пишуть, що в таких випадках коментарі зайві, я, все ж попросив голову колгоспу І. П. Самборика і секретаря парторганізації О. Г. Федорова прокоментувати побачене мною і почуте.

— Це все дрібниці,— категорично відповів парторг. — Ну, вилетіло в доярки з голови, з ким вона змагається. Головне — принцип. А в принципі у нас повний порядок. Зобов'язання висять! Висять. Я сам їх розробив і навіть місячний графік склав. Кожен, хто захоче, може з ними ознайомитися. Щомісяця переможець свої п'ятнадцять карбованців одержує? Одержує. За друге місце ми платимо десять, а за третє — п'ять карбованців. А що іще, на вашу думку, потрібно?

На мою думку, та ж таки доярка Олена Ясковець старалася не тільки заради п'ятнадцяти карбованців, хоч і вони, звісно, сімейному бюджету не зашкодять. Їй би, напевно, було набагато приємніше, коли б її за п'ятнадцяткою не посилали в касу, а вручили премію привселюдно, і прізвище її вивішували не на клаптику з учнівського зошита, а на відповідно оформленому стенді. Може, варто також прикинути, що краще: тицьнути в руки п'ятірку за третє місце чи вручити гарний пам'ятний подарунок. Словом, на мою думку, треба робити так, щоб люди відчували: усе те, що називають змаганням, існує не на папері, призначеному для показу керівному оку, яке може хвалити або лаяти, а виключно з поваги до них, до їхньої сумлінної праці.

Іще, на мою думку, не можна назвати справжнім змаганням, коли одна доярка береться надоїти за рік 2000 кілограмів молока від корови і викликає на змагання (за вказівкою зверху) іншу, в якої зобов'язання — півтори тисячі кілограмів. Не кажу вже про те, що у людей кози дають більше молока.

— Ми виходимо з наших умов, — пояснив мені голова колгоспу Іван Петрович Самборик. — В одній групі корів сильніша, а в другої — перевістки. А до того ж, у нас несприятливі кліматичні умови, погані ґрунти та ще й пізня весна.

Можна подумати, що весна запізнилася з візитом лише в колгосп імені Ватутіна. В таких же умовах перебувають багато господарств Волині, одначе там і тритисячні надої не дивина. А колгосп імені Ватутіна кільканадцять років тупцюється на місці, і справа тут не в порах року. Казав же один мудрий чоловік: хто хоче щось робити — шукає можливості, хто не хоче — шукає причини. І тоді навіть найскромніші зобов'язання доводиться ховати за шафою.

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

Волинська область.

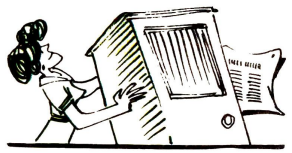

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Набридло колгоспникам колгоспу «Дружба» (Харківщина) миритися з тим, що байдуже ставиться до своїх обов'язків їхній голова Александров Н. В., і написали вони листа до редакції про численні факти безгосподарності.

Перець зверинувся з цим листом до начальника Шевченківського районного управління сільського господарства тов. Н. Д. Ясира. Минав час, а відповіді — ніякої. Довелося редакції писати нагадування, а згодом — і ще одне. Лише тоді тов. Ясир надіслав відповідь про те, що при перевірці усі факти, вказані колгоспниками, підтвердились. За допущену безгосподарність голову колгоспу Александрова Н. В. з роботи знято. Що ж стосується затримки з відповіддю, то вона сталася з вини головного агронома управління сільського господарства Матяжа Б. Я., на якого за несвоєчасний розгляд листа накладено партійне стягнення.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Сезонне.

Телеграфне агентство Перця

ВИСОКА ОЦІНКА ДЕГУСТАТОРІВ

Високу оцінку дротинам у томатному соусі дав мешканець села Федорівки Кіровоградського району (тієї ж Кіровоградської області) Л. Холодій, який вивіз їх у банках із консервованою тюлькою виробництва Бердянського об'єднання «Північазрибпром». Дегустатори штабквартири ТАП підтвердили цю оцінку. Справді, дротини повністю зберігають у томаті усі свої дротяні властивості.

НОВИЙ ПРЕДМЕТ У ВУЗІ

ЗАПОРІЗЬКА область, (Кор. ТАП). У Мелітопольському інституті механізації сільського господарства запроваджено новий предмет: фігурне водіння тракторів та інших сільськогосподарських машин.

— Ми маємо для цього всі умови, — повідомив кореспонденту ТАП доцент кафедри «Трактори і автомобілі» В. Г. Гневковський. — Після того, як у грудні минулого року Мелітопольська «Тепломережа» взялася ремонтувати теплотрасу на території інституту, наше подвір'я давно вже стало винятково пересіченою місцевістю.

НОВА РІЧКА

виникла у селі Ямниці Івано-Франківського району. Однак ніхто не спочиває на її берегах, а навпаки, тікає від неї, як чорт від ладану, бо свій початок вона бере не з чистого джерельця, а з випускної каналізаційної системи Івано-Франківського заводу залізобетонних виробів. Адміністрація заводу оголосила конкурс на кращу назву нової річки.

ВЕЧІР ЗАПИТАННЯ І ВІДПОВІДІ

СДЄСЬКА область, (Кор. ТАП). У селі Монаші Білгород-Дністровського району відбувся вечір запитань і відповідей з участю керівників районного вузла зв'язку.

На єдине запитання: «Коли ж, нарешті, буде радіофіковане наше село?» зв'язківці відповіли: «А бог його знає!»

Дали перцю!

Могилів-Подільська швейна фабрика (Вінниччина) випускала такі куртки з болоньї, які можна було оцінити хіба що тільки двійкою. Про це писалося у замітці «Підслуханий діалог» (№ 12 журналу).

Двійка — то оцінка, яку виставив Перець. А як оцінив цю продукцію Могилів-Подільський міський комітет народного контролю, видно з відповіді, яку надіслав редакції голова комітету тов. Ф. Д. Коваль. Він повідомив, що одразу ж після виступу Перця було створено спеціальну комісію, яка перевірила якість пошитих курток і виявила численні виробничі дефекти. Матеріали перевірки обговорювалися на зборах колективу фабрики. Наказом дирекції за допущений брак з роботи знято майстра Войтюк Е., контролера відділу технічного контролю Лещинську О., бригадира Ференс Л. Дисциплінарні стягнення накладено на технологів Ковальчук І., Коник А., Кривоконєву Н., Тодосійчук Л., Березу Н., Поправко М. Контролерів відділу технічного контролю позбавлено премії.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Ти ж казав, синку, що в місті залишишся?
— Та, виявляється, мамо, в місті теж працювати треба.

Микола ТИЩУК

ВОВЧА ДОБРІСТЬ

Вовк поговір пустив, що йде у травоїди.
Зраділи всі, влаштовують обіди:
— Пожуйте калорійного сінця! —
Запрошує Вівця.
Коза й собі: — Чи ось капустку свіжу!
— Твердюща, — мнеться Вовк, — такої не вгризну...
Сінце ж... сінце — сухе. Мені м'якшу б їжу.
— Моме-е... моме-енті М'яку і запашну, —
Замукало Теля, — я вам для апетиту
Травичку пропоную соковиту...
— Ну, що ви!? Боже збав! Щоб об'їдав я вас!!
Ні, набирайте жиру про запас.
Здорові їжте. Я ще маю час.

ХРІН З ЕТИКЕТКОЮ

В буфеті за столом обідає Лаврін...
— До хліба й сала
Не кепсько, — каже, — мати й хрін...
— Беріть, — офіціантка відказала, —
У слоїчку. Смачний!.. І гарно вигляда:
Під колір бурячка... Ще й наклейка яскрава.
— Та не в яскравості тут справа, —
Лаврін відповіда, —
Потрібен хрін, а не вода.
Гранчастий слоїк, етикетка, дата, —
Реклама, визнаю, багата,
А гостроти нема — нема і свята.
У мене ж хрін — натер я сам,
Уранці їв, а й досі
Лоскоче й крутить в носі,
Та й так, що аж роса
На лобі виступає;
І щось терпке язик тобі щипає...

* * *

Е-е, що Лавріновій От потрудився він, —
І маєте щипливий хрін!
А наш брат-гуморист не день, не два, буває,
І сяк, і так слова перетирає,
І етикетка є: та як ти не крути —
А не щипа: бракує гостроти.

ВТК ПЕРЦЯ

ОБІЦЯНКИ-ЦЯЦЯНКИ...

Обіцяв начальник ПМК:
— Буде ферма в строк! Та ще й яка!
Тут корівники постануть вряд,
Там оно — споруда для телят;
НОП і автоматика у них,
Кнопочку натиснув — тільки вжих! —
Транспортер запрацював умить,
Вентилятор угорі шумить,
Йдуть механізовано корми
Влітку, восени, серед зими...
Буде вдячний нам колгосп «Дніпро»
За сумлінну працю, за добро;
Адже зробим для корів комфорт,
Ніби санаторій чи курорт.
Й запевняю всіх я гаряче,
Молоко рікою потече!... —
Так начальник Логвин говорив
(Він себе ще й, кажуть, в груди бив —
Присягався-обіцяв).
І ось
Будівництво ферми почалось.
Сперш у праці — не ловили гав...
Тільки згодом
Темп роботи спав...
І тепер,
Хоч строки вже пройшли,
Ферми ще немає, не здали.
Правда, є вже пара корпусів,
Та не можна ставити корів —
Не обладнано нічого в них...
Словом, як-то кажуть, сміх і гріх...
ПМК ж — ні меле, ні кує:
Мало на об'єкт людей дає,
Й той, хто прийде, тільки чуха чуб,
Бо не завезли потрібних труб,
Бо немає дощок і т. д.
Тож робота знов стоїть, не йде...
А колгоспу хоч кричи «ку-ку»:
Збільшили вже план по молоку.
Тобто, й на отих дали корів,
Котрих ще нема і поготів,
Котрі мають ще на фермі бути,
Як її збудують, як зведуть...
А коли збудується вона —
Й сам начальник ПМК не зна. —
Ні, не Логвин — вже того нема
(Він посаду іншу обійма),
Вже Високолян там
Без кінця,
Як і попередник, обіця;
Із словес мереживо снує
Й теж себе, між іншим, в груди б'є!

Про оте «биття в груди» начальника пересувної механізованої колони № 229 В. І. Високоляна знає і його керівництво в тресті «Уманьсільбуд» та у виробничому об'єднанні «Черкассільбуд». Знає і мовчить. Зате криком кричить правління колгоспу «Дніпро» (Звенигородський район на Черкащині). У молочнотоварну ферму, яку мали здати ще торік, укладено майже півтора мільйона карбованців. Залишилося робіт, на триста тисяч карбованців, але кінця-краю тим роботам не видно й не відомо, коли завершиться будівництво, бо працюють за принципом «як мокре горить». І що цікаво — при цьому не перестають розкидатися ура-оптимістичними обіцянками-цяцянками...

Тільки з гарних обіцянок-слів
Ферми ще ніхто не спорудив.
Бо відомо: користь з них така,
Як з козла (пробачте!) молока.
Тож потрібно менше обіцять,
І натомість краще працювать.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Черкаська область.

Як приємно, бува, стає на душі, коли тривалий час не маєш від рідної людини аніякісінької вісточки і вже з сумом та розчаруванням починаєш думати, що про тебе геть-чисто забули, — і раптом одержуєш листа й дізнаєшся: все гаразд, рідна людина пам'ятає, шле свої палкі привітання і, як завжди, продовжує жити й клопотатися твоїми інтересами.

Такою рідною людиною для працівників відділу капітального будівництва Городнянського райсільгоспуправління Чернігівської області вже давно став товариш Шинович — директор республіканського комбінату сінажних башт, розташованого у м. Коростені на Житомирщині. Ще у 1977 році товариш Шинович з ентузіазмом санкціонував угоду, за якою керований ним комбінат мав змонтувати збірні бетонні сінажні башти в колгоспі імені Фрунзе Городнянського району. При цьому в угоді зазначалося, що монтаж розпочнеться в січні 1978 року і до початку сінозбирання башти будуть повністю готові прийняти перші тонни висококалорійного та поживного корму для худоби.

Колгосп негайно ж після підписання угоди перерахував комбінатові аванс — 8,5 тисячі карбованців, виготовив проектно-кошторисну документацію і завіз устаткування. Одначе минули січень, лютий, березень, потім весняне сонечко звеліло травам вигулькувати з землі й активно рости, а в травні та червні колгоспники вже повним ходом косили сіно й переробляли на сінаж. От тільки закладати його було нікуди.

Керівники відділу капітального будівництва, які щиро полюбили товариша Шиновича за енергію та діловитість, проявлені ним при підписанні угоди, затурбувалися: а чи не забув він про них? І вдарили у Коростень телеграму. У відповідь — аничирк. Ударили в Житомирський обласний комітет народного контролю: мовляв, хвилюємося — дорогий нам товариш Шинович не подає про себе звістки. Теж мовчок.

ПОДВІЙНА РАДІСТЬ

І коли городнянських замовників огорнув великий сум і вони у розпачі стали заготовляти попіл, щоб посипати ним свої голови — так вразило їх неочікуване збайдужіння товариша Шиновича, — раптом із Коростеня прийшов лист! Директор комбінату сінажних башт, виявляється, зовсім не забув про своїх городнянських підопічних і з притаманною йому турботливістю писав:

«Для раціонального планування виробництва і монтажу в 1979 році збірних бетонних сінажних башт прошу надіслати на адресу республіканського комбінату такі дані: 1. Найменування колгоспу, де буде заплановано монтаж сінажних башт у 1979 році; 2. Наявність проектно-кошторисної документації; 3. Спосіб робіт (господарський чи підрядний)» і т. д.

І хоч з листа виходило, що ніякі роботи нинішнього року вже не проводитимуться, а як воно буде через рік — теж невідомо, бо товариш Шинович нічого не пояснював і нічого конкретного не повідомляв, усе ж на серці його адресатів стало легко і весело.

От і скажіть: хіба ж не правильно вчинили товариші з Городні, які спершу безпідставно були розчарувалися в директорові комбінату, а потім, самокритично усвідомивши помилку, вирішили поділитися своєю радістю з усією республікою і тому розповіли цю історію зі щасливим кінцем Перцеві?!

Безумовно, правильно. Як кажуть, розділена радість — подвійна.

В. ЧЕПІГА.

ПЕДАГОГІЧНА ПОРАЗКА

З розмови в учительській Вікторівської восьмирічної школи Березівського району Одеської області.

Учитель. І як тобі, Петре, не соромно? Уроків не вчиш, завжди запізнюєшся, нічого вчасно не робиш. Ким же ти зможеш бути?

Учень. Будівельником у пересувній механізованій колоні № 203 тресту «Одесасільбуд»!

Учитель. Та хто тебе туди візьме? У будівельників — плани, графіки, дисципліна. З твоїм характером нічого туди й потикатися.

Учень. Саме з моїм тільки й потикатися. Скільки часу ця ПМК будує нам нову школу? Ще торік обіцяли здати. А що маємо? І досі не закінчено очисних споруд, не працює опалювальна система, до кабінетів не підведено сигналізації, території не впорядковано... І нікому за це ніяких неприємностей! А ви кажете...

Учитель. Кхе-кхе... М-да... Ну, добре, йди на урок...

Ю. ІЩЕНКО.

ОДНУ ХВИЛИНОЧКУ!

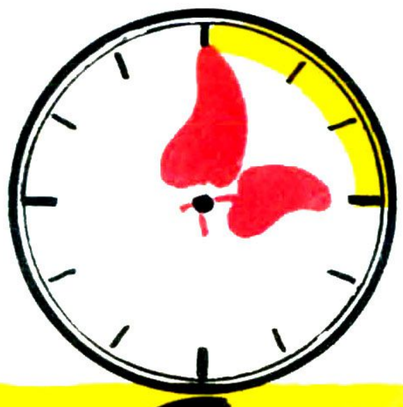

Діалог біля стоп-крана

Коли поїзд «Львів — Київ», відійшовши од чергової станції, набрав повну швидкість, я рішуче підійшов до стоп-крана і рвонув його на себе. Скрегіт гальм і зойки окремих слабодухих пасажирів заглушив владний голос провідниці:

— А тепер штраф заплатимо!

— І не подумаю, — зухвало сказав я.

— Тут і думати нічого, — мовила провідниця. — Зараз покличемо начальника поїзда...

Начальник не примусив себе чекати. Він зміряв мене пстлядом, який випромінював здивування і водночас непримиренність до подібних вчинків.

— Чому зупинили поїзд? — суворо спитав він.

— Хотів роздивитися птаха, що сидів на антені он того будиночка під стріхою.

— Будемо штрафувати! — прорік начальник.

— Нічого у вас не вийде, — заперечив я.

— Ану платіть штраф! — розізлився начальник.

— Ніколи! — впевнено заявив я.

— Це вже нахабство, — почервонів від обурення начальник. — Затримати на цілу хвилину поїзд і клеїти із себе дурня! Ви знаєте, що значить хвилина простою вагона? А цілого поїзда?

— Знаю, що це великі збитки для залізниці.

— Правильно, — зрадів моїй кмітливості начальник. — І хто ж, по-вашому, має компенсувати ці збитки?

— Тільки не я!

У начальника поїзда почало нервово сіпатися підборіддя.

— Якби ви познайомилися ось із цими документами, — витяг я з кишені купу паперів, — то перестали б хвилюватися. Зрозуміли б, що не треба через якусь там хвилину простою поїзда зчиняти скандал.

— Мене не цікавить... — почав, було, начальник, та я перебив його:

— Гляньте на цю довідку. Тут написано, що таке солідне підприємство, як Львівський заводобудівний комбінат так довго навантажує і розвантажує вагони, що кожен з них простоює на дві години більше, ніж належить за нормою. Уявляєте, що таке дві години простою?

— Уявляю, — сказав начальник.

— А якщо ці дві години помножити на величезну кількість вагонів, що обслуговують підприємство?

— Теж уявляю, — сказав начальник.

— А взяти Ужгородський фанерно-меблевий комбінат, — вів далі я. — Тут середній простій кожного вагона — півтори години. За чотири місяці залізниця втрачає від такого простою більше ста вагонтажних ресурсів. А цього б вистачило, щоб додатково перевезти тисячі центнерів зерна, сотні тонн вугілля...

— Все це переконливо, — сказав начальник, — але...

— Але є ще переконливіші факти, — продовжував я. — Ужгородський завод залізобетонних виробів і конструкцій перевищує норми простою на чотири з гаком години. Якби кожен пасажир нашого поїзда щохвилини смикав за стоп-кран, то збитки від цього смикання не дорівнювали б і тисячній долі тих втрат, яких підприємство регулярно завдає залізниці.

— До речі, про стоп-кран... — нагадав начальник.

— От я і кажу, — вів я далі, — ви звинувачуєте мене в тому, що на хвилину затримав поїзд, і збираєтеся оштрафувати. А чому ж ніхто не штрафує, приміром, керівників Миколаївського цементно-гірничого комбінату за те, що вони регулярно порушують норми простою? За те, що залізниця через халатність працівників підприємства втратила за чотири місяці тисячу триста отих вагонно-вантажних ресурсів?

— Принаймні в тих керівників підприємств є хоч якісь об'єктивні причини, а от у вас їх немає, — заперечив начальник.

— І в них немає, — запевнив я. — Наприклад, які об'єктивні причини дозволяють працівникам Львівського пляшкового заводу тримати у себе вагони вдвічі довше, ніж дозволено за нормою? Причин об'єктивних жодної, зате є небажання елементарно раціоналізувати вантажні роботи. Бо пляшки вантажаться оберемками, навалом, найпримітивнішим способом. Чи, скажімо, які об'єктивні причини має керівництво такого велетня, як ровенське виробниче об'єднання «Азот», на під'їзних коліях якого щоразу простоює на три години довше аж кілька тисяч вагонів? Хіба можна назвати об'єктивними причинами те, що вантажні пристрої тут не діють, що з дванадцяти машин працює лише чотири-п'ять, що штат вантажників не укомплектований, а начальники залізничного цеху і помічники директора по транспорту міняються так часто, що їх навіть в обличчя ніхто запам'ятати не може...

Мій співрозмовник задумливо дивився у вікно.

— І все ж таки мушу вас оштрафувати, — не зовсім упевнено мовив він. — Ось так безпричинно смикнути за стоп-кран — таке ні в які ворота не лізе. Ніякої логіки!

— Яка там логіка, — відгукнувся я. — Спробуйте знайти її, наприклад, в діях директора Олеського заводу мінвод Олександра Дмитровича Кофичука. Одержавши якось зі Львова вагон із пляшками, він, замість наповнити їх мінводою, взяв і спересердя повернув порожній посуд Радянському гастрономторгу. Бо чомусь того дня йому було гидко дивитися саме на порожні пляшки. І не просто повернув, а й заявив у відповідь на протести торговельних працівників: «Ця ваша тара в мене ось де сидить!» Де сидить тара у Олександра Дмитровича і чому вона там сидить, з'ясувати не вдалося. А от те, що його витівка коштувала залізниці не одну сотню карбованців, — це абсолютний факт...

На обличчі начальника поїзда віддзеркалювалась внутрішня боротьба. Мабуть, боролися обов'язок з об'єктивністю.

— Можливо, ви і маєте рацію, — нарешті сказав він. — Але я не хочу бути серед тих, хто крізь пальці дивиться на цю кричущу безгосподарність.

Він витягнув бланк протоколу і суворо запитав:

— Ваше прізвище?

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Львівська область.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

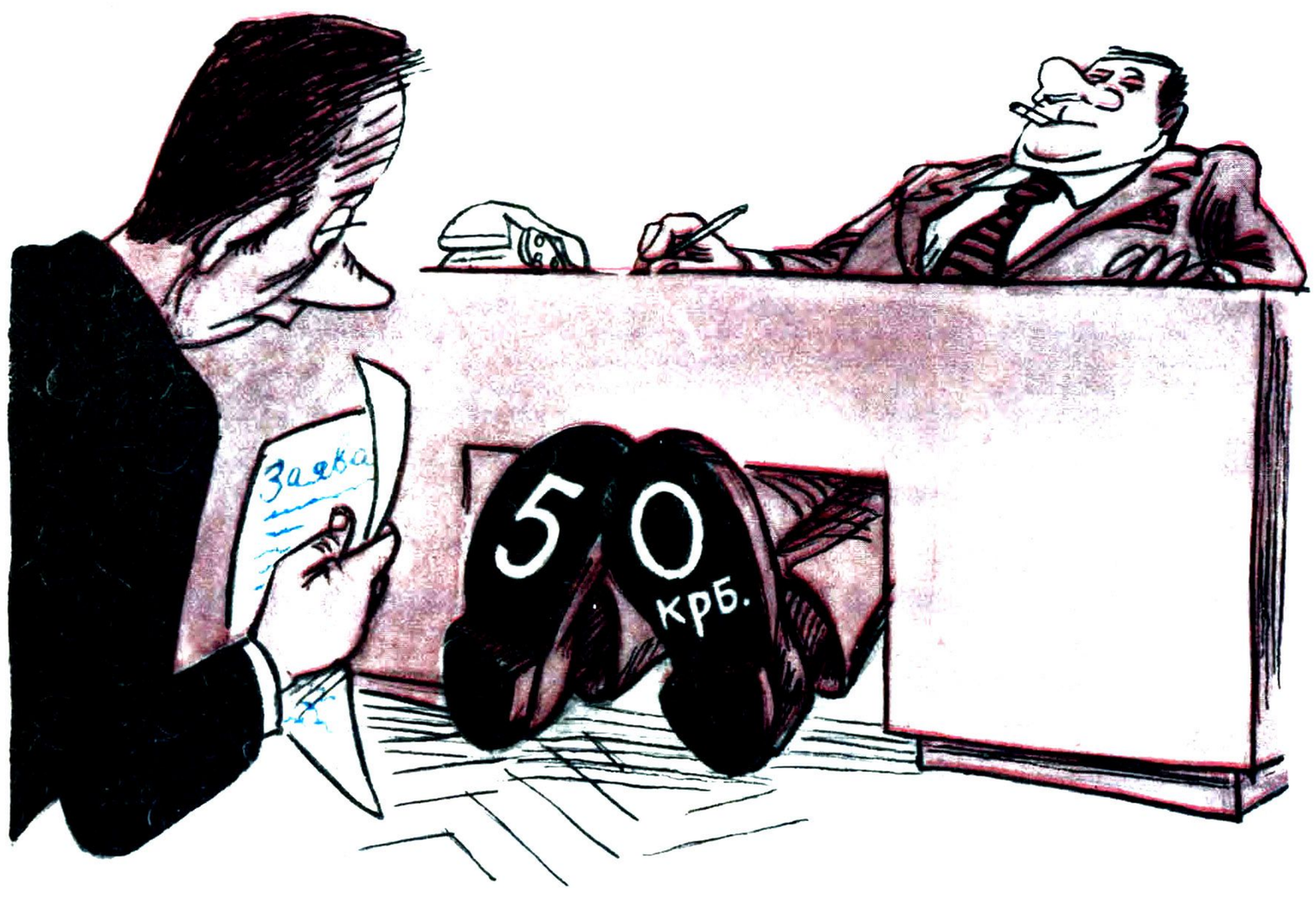

Без слів.

Степан ОЛІЙНИК

«В ТЕЧЕНИЕ ДНЯ!»

Рано-вранці
Приємну вам звістку
Телефон у квартиру несе:
— Будьте дома! Сьогодні
«Хімчистка»
Ваші плаття й пальто привезе!..

Ви хотіли спитати: — А шубку?
А приїде машина коли?..—
Та «Хімчистка» вже кинула трубку.
Й ви самі їй
Дзвонить почали:

Щоб про час —
Поточніше сказали!
Вам же — йти. Й на роботі рідня...
Додзвонились. І вам відрубали:
«Ожидайте в течение дня!».

Прив'язали вас!
Тож у сусіди
Позичаєте хліба шматок,
Бо покіль ота послуга їде,
Ви «в течение дня» — ні на крок!

І не ви тільки
То на годинник,
То з вікна поглядаєте в двір:
Щоб, як слід, холодив холодильник,
Ждуть частенько — в десятках
квартир!

Та й «сюрпризи»,
Сказати, до речі,
Ждуть, буває, і вас, і мене:
Прийде майстер ваш десь аж
під вечір,
Щось помацає, щось колупне...

— Діло кепське!—
Випалює фразу. —
Тут потрібні деталі нові,
Піду зараз на склад чи на базу,—
Мовить звично слова ті черстві.

— Буду завтра! — додасть наостанку.
(Без нічого прийшов, навмання!).
— А коли саме прийдете? Зранку?..
І він кида: — В течение дня!

...У двадцятій квартирі,
Над нами,
Якось сталася справжня біда —
«Недогвинчений», видно,
майстрами,
Кран у кухні зірвала вода!

Дзвоним в ЖЕК:
— Швидко майстра давайте!..
А спокійний басок зупиня
(Записав, мовляв, не підганяйте):
— Майстер буде... «в течение дня!»

Не ждучи від них толку і діла,
Мусив друг наш зробити одно:
Натягнув на трубу, що свистіла,
Довгий шланг!
І пустив — у вікно!

Порадівши тим чистим калюжам,
Дворова гамірна хлопчарня
Залюбки,
В літню спеку під «душем»
Розважалась... «в течение дня»!

ЧАРИ ЗАСТОЛЛЯ

ГУМОРЕСКА

— Ач забігав, ач заметушився! Тарган та й годі! Вуса й ті спітніли. Туди-сюди, туди-сюди. Це при його комплекції! Думав, як будматеріали наліво сплавив, заактував це діло — то й кінці в воду? Та-ак, Аркадій Петрович, бувалий ти хапуга, беручкий. Але ревізора Наждаченка на полові не проведеш. Ревізор Наждаченко усе розкрутив. Він чоловік битий, тертий, до всього докопався.

Ти зараз, Аркадій Петрович, очі ховаєш, метушишся, столик накриваєш, відчуваєш, мабуть, що швах твої діла. Ось на столі й бальзам ризький появився, і коньячок вірменський, ікорка зерниста, курчата-табака прилетіли, осетрина заливна припливла. Знає, псяюха, що я люблю, од чого відмовитись не зможу. Так і б'є в самісіньке яблучко, так і б'є. Снайпер та й годі! Та ще, хитрун, вибачається за скромний стіл, руками розводить, винувато посміхається. Кучеряво, однак, живеш-поживаєш, Аркадій Петрович, на широку ногу живеш. Он дачу яку собі одгрохав. Немовляті ясно, що не на трудові заощадження будував. Двоповерхова, простора. Більша, ніж у самого Тихона Матвійовича. Подумати тільки — Тихона Матвійовича переплюнув!.. Це вже ні в які ворота не лізе. Такі діла, друже, криміналом пахнуть. Ну та я це все в акті зафіксував.

От ти й сів нарешті, вгомонився, бальзам розливаєш. А руки, однак, тремтять, душенька твоя нікчемна. Гаразд, будемо здорові! Ти, Аркадій Петрович, положим, і так здоровий. Пика он аж вилискує, очей не видно, запливли, три підборіддя, черево, як пивна бочка. Бегемот бегемотом. А-а-а, добре пішов бальзамчик, і груздь за ним, й ікорка. Й огірочки смаковиті, всі в пупирчиках, в пупирчиках, як гусятина. Та не вибачайся, не виправдовуйся, христа ради. Це ж я так, до слова прийшлось. Ну, нема гуски, й не треба, іншим разом попробуєм. Хай вона поки плаває собі, жирок нагулює. А ми люди не горді, нас і курчата-табака влаштовують.

Так, це я вже пробував, це теж їв. Салат-олів'є? Не відмовлюся, мабуть. Ще чарчину? Можна. Звичайно, звичайно, я хіба проти. Напій богів, прямо з Риги. За все найкраще! Ех, і міцненька штука цей бальзам! Закусимо осетринкою. Пливи-но сюди, рибко, пливи, золотая. Гм! Де ви її впіймали? В цих широтах, вважай, рибою давно вже не пахне. З твоєї, між іншим, милості, Аркадій Петрович, очисні споруди на ввіреному заводі ще й досі не збудовані, асигнування на будівництво з року в рік не використовуються. Ну, я першим ділом це в акті ревізії зафіксував. Аякже, святе діло — охорона навколишнього середовища! Та-ак.

А, от і шашлики підоспіли, димлять, чортяки, що твій завод. Правда, аромат приємніший. Хіба коньячку ми ще не куштували? Дивно! Ох, і проноза ж ти, Аркадій Петрович! І де ти доп'яв таке чудо? Клянуся своїми командировочними, що такого коньяку не подадуть і в найкращому ресторані.

Та що там казати! Взяти, приміром, мою недавню ревізію. Перевіряв я Кондращенка в сусідній області. Так він мене таким сурогатом пригощав, що згадати гидко. Жуть! Так от я й кажу: чого цей Кондращенко добився, чого, я тебе питаю? Вліпили йому строгача з поперечкою, і ділу кінець. А тут, а тут зовсім інший коленкор. Тут п'єш, а-а-а, й ще хочеться, п'єш, а-а-а, й знову наливаєш. Симпатичний ти дядя, Аркадій Петрович. І головне, такий уважний, чемний і не скупердяй, як деякі інші. З таким і поговорити приємно, й випити. Унікальна особистість!

Актик, кажеш? Актик у наших руках, Аркадій Петрович. Одкорегуємо, пригладимо, пошліфуємо.

А-а-а, пакунок, ні, не забув. Я розумію, розумію — діткам гостинець. Мерсі!

— Слухай, Аркашо, чим ти мене так зачарував? Ну, полюбив я тебе, як Ромео Джульєтту, слово честі. Дай я тебе обійму, розчудесний ти мій бегемотику. Жаль тільки, що ти гусей не розводиш! Як-не-як, а все-таки окраса навколишнього середовища!

Ну, що ти знову завів свою шарманку: ревізія, ревізія! Я ж тобі сказав: усе буде в порядку, бо я полюбив тебе, бо ти — душа-чоловік. Дай я тебе р-р-роз-цьо-цьомкаю!

В. ГЕРЛАВЕЦЬ.

м. Донецьк.

Сатиричні МІНІАТЮРИ

Оперативність

Двадцять днів листа писали,
Цілий місяць «підправляли»,
А коли вже дотягли —
До архіву віддали.

Федір КИРИЧЕНКО.

Увійшов у курс

На складі трудиться недавно,
Але вже зна Федот,
Що тонна має кілограмів
Десь так... із вісімсот.

Володимир БРОВИНСЬКИЙ.

Перестрахувальник

Він отруїтися боявся так,
Що продавцям було навдивовижу.
Бо навіть м'ясо (ясно, тільки —
свіже!)
В сьогоднішню газету загортав.

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

СКАЗАНО — ЖЕНЩИНА

«Всесвіт. Проблеми. Трагедій
поденщина.
А я закохалася. Сказано —
женщина».
«Жінка твоя. Але я твоїша».
«А боже ж мій! Марудна штука —
жисть,
Якщо й від тебе треба берегтися».

(Ліна КОСТЕНКО.
Із збірки «Над берегами
вічної ріки»).

Я женщина. Така у мене жисть:
Твоїша я, йогіша і нашіша.
Читателю! Мене ти бережись,
Як закохаюсь — буду ще віршіша.

ОЦЕ СТИМУЛ!

«Місце де твоє? Де певний вимір?
Грань? Начало всіх твоїх начал?
Я пилюку із світлиці вимів,
Стіл дубовим листям уквітчав».

(Роман ЛУБКІВСЬКИЙ.
Із збірки «Звіздар»).

Всяк себе і світ пізнати прагне,
І в поета є така біда:
Завше філософствувати тягне,
Як у руки віник попада.

Віталій НЕЧИТАЙЛО.
м. Львів.

ПОЕТИЧНЕ ПОТІННЯ

Ти кажеш — я поезію роблю.
То що ж, люблю я будь-яку роботу –
таку, щоб аж до сьомого до поту.
А ти своє: «Я поту не терплю».

(З ліричної збірки Віктора БАРАНОВА, автора численних пародій).

Фугую вірші, аж тріщить хребет,
Стругаю строфи, образи пиляю,
цезуру до цезури підганяю,
рубаю рубаї, ліплю сонет.

У три струмки дзюрчить із мене піт.
Нелегко, ні, поезію любити!
Це ж скільки віршів треба наробити,
щоб першодруком видатись у світ...
Ну, а тебе, читачу, попрошу:
прийми мій труд. Клепаю, як умію.
А щось не так — скажи: я попотію
й пародію на себе натешу!

Вас. ШУКАЙЛО.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Гасло бюрократа: «Наповнимо і переповнимо чашу терпіння клієнтів!»*

● *У хабарника всі дні — приймні.*

● *Не в кожного вистачає інтелекту жити чужим розумом.*

● *Узяв на себе підвищене зобов'язання — закінчити робочий день достроково.*

Олег СЕЇН.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Розплата за чесність

Якби Олександра Максимівна Петренко, обліковець-касир Рогізківської сільської Ради, знайшла спільну мову з новим головою виконкому Лідією Степанівною Травченко — усе було б добре. Від неї, власне, вимагалося небагато: підписувати деякі липові документи, дивитися крізь пальці на різні порушення і зловживання й мовчати. Якби вона виконувала усі ці нескладні умови, вона не сиділа б оце тепер уже понад рік без роботи, не витрачала б нервів і сил на різні заяви і скарги та не завдавала б клопотів різним службовим особам і установам.

Ах, як би усе було чудово, коли б тоді, у березні 1976 року, Олександра Максимівна скріпила своїм підписом фіктивну угоду між сільрадою і трьома жителями села на виконані земляні роботи, якої (угоди) ці жителі у вічі не бачили і яких (робіт) ніколи не виконували! І що було б змовчати Олександрі Максимівні тоді, коли Травченко залишила в себе на подвір'ї майже половину жердин, виписаних у лісництві для початкової школи; і тоді, коли Травченко підсунула їй на підпис ще одну угоду, знову ж таки з трьома сільськими жителями, — про обгородження цієї школи, у той час як цю роботу зробили, не претендуючи ні на яку оплату, батьки школярів. (До речі, в обох вищезгаданих підробних угодах фігурує й чоловік голови виконкому Ф. Г. Травченко...) Словом, не стримувала б О. М. Петренко на кожному кроці користолюбних захоплень своєї начальниці, — то й дотепер вони жили б із нею у мирі та злагоді.

А так — довелося розпрощатися спочатку з місцем обліковця-касира, а потім —і кочегара-опалювача, куди Олександра Максимівна, не бажаючи виконувати незаконних розпоряджень голови, зрештою перейшла за власним бажанням. Травченко дотримала своєї погрози: вижила неслухняного працівника зі своєї установи. Правда, невдовзі і їй самій довелося з тріском вилетіти з посади (її зловживання та махінації набули надто вже великого розголосу), але посадка, як кажуть космонавти, була м'якою: їй тут же доручили завідувати тваринницькою фермою в місцевому колгоспі імені Шевченка.

А от у Олександри Максимівни — справи невеселі: вона й досі не трудовлаштована. Правда, їй усі співчувають, але конкретно нічого не роблять. Районний суд, куди вона звернулася з позовом, вирішив справу не на її користь. Бо формально, бачите, Травченко звільнила її ніби законно. Правда, є тут один нюанс, але ним ніхто не захотів поцікавитись. Коли Олександра Максимівна, відмовившись брати участь в аферах Травченко, написала заяву на виконком з проханням перевести її на роботу опалювача, виконком виніс (під редакцією Травченко) таку ухвалу: «Прохання О. М. Петренко задовольнити після відробітку 12 днів і прийняти сезонним робітником». Ні про яке, як бачимо, переміщення у рішенні не йдеться, а йдеться про звільнення і прийняття на іншу роботу. Проте — це не найголовніше. Сезонний працівник, як відомо, має право кожен сезон поновлюватись на своєму попередньому місці. Травченко ж, давши попрацювати Олександрі Максимівні одну зиму, на наступний опалювальний сезон її вже не прийняла. Коли ж та звернулася до суду, голова сільради подала туди виписку з рішення виконкому, дофантазувавши такі слова: «прийняти... з 15 жовтня 1976 р. до 15 квітня 1977 р.». Тобто — лише на один сезон. Керуючись цією випискою, суд і відмовив Олександрі Максимівні у поновленні на роботі. І хоч вона запевняла суддю М. С. Слідовського, що виписка ця — сфабрикована і в рішенні виконкому нічого подібного не було, — суддя повірив не їй, а скріпленій круглою печаткою фальшивці. Тепер він скрушно зітхає і співчутливо киває головою: «Я не проти, щоб Петренко працювала, мені самому її шкода. Я от іще поговорю з головою місцевкому профспілки, щоб її влаштували...» Яка уважність, яка чуйність, чи не так? А між тим, від Михайла Станіславовича ніхто не вимагає ніякого співчуття і ніяких додаткових позаслужбових клопотів. А вимагається від нього одне: чітко виконати свій службовий обов'язок.

Викликає, м'яко кажучи, подив і позиція районних організацій. Створюється враження, що той, хто пропонував кандидатуру Травченко на пост голови сільради, просто пожартував. Бо від людини на цьому посту вимагаються передовсім такі риси, як кришталева чесність, принциповість, активна турбота про інтереси трудящих, уміння спрямувати їхні зусилля на виконання народногосподарських завдань. Жодної з цих рис у Травченко немає.

А ось іще кілька фактів. Коли О. М. Петренко вперше просигналізувала до «Перця» про зловживання Травченко, редакція переслала її листа для перевірки і вжиття заходів до Щорського райвиконкому. Голова райради Олексій Васильович Костюков відповів коротко: «Факти... не відповідають дійсності». На другий лист О. М. Петренко, пересланий до райкому партії, секретар райкому Борис Павлович Загребельний відповів уже менш категорично: «Факти... частково підтвердились». І лише після того, як Олександра Максимівна звернулася до «Перця» ще раз, на прохання редакції у справу втрутився Чернігівський обком партії. Було встановлено, що ВСІ факти, про які писала О. М. Петренко, підтвердились, а, крім того, виявлено ще багато нових фактів зловживання Травченко своїм службовим становищем. За що її й звільнили, нарешті, з посади з доганою по партійній лінії.

А що ж поробляє О. М. Петренко? А вона, як кажуть, лишилася «при своїх інтересах». Як не дивно, але факт. Дуже сумний факт!!!

В. БОЙКО,
М. ПАЛЬЧИК.

Чернігівська область.

Текст І. ЛАШКОВА

Плакат І. СИЧОВА

Про техніку безпеки знову й знову
Не перший рік вони заводять мову.
Вже все зробили ради тої цілі.
Та тільки... на папері,
не на ділі!

Мал. А. БОРДУНІСА

— Розумію, цуцик не пасує до мого нового плаття.

Мал. И. КОГАНА

— А я звик до самообслуговування.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Коли будете давати мені на чай, бабусю, врахуйте: я менше одного самовара за раз не випиваю.

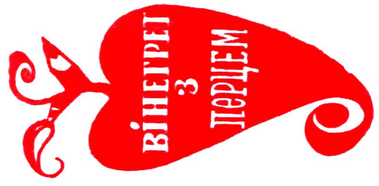

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. С. СПИЦИНА

Без слів.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

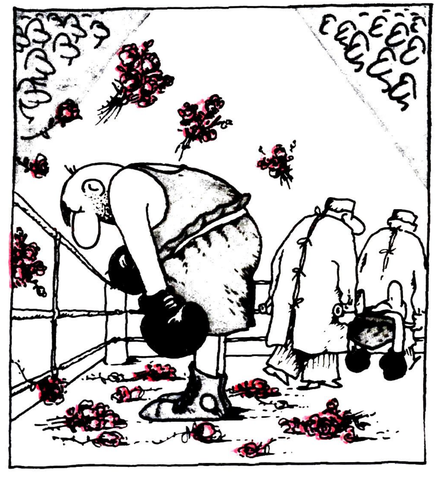

Без слів.

ПОМИЛКА

ГУМОРЕСКА

Йду з роботи. Пізно. Затримався трохи у товариша, де оцінювали імпортний гарнітур. Кінчилося, як звичайно, скропленням. Отож і настрій добрий: мугикаю пісеньку із славнозвісної опери «Запорожець за Дунаєм». Коли це в темному провулку якийсь прохач із тих молодих та ранніх:

— Дєд, закурити знайдеться?

Наче окропом у душу линув: не «громадянине» сказав, зрештою, не «чоловіче», а «дєд»...

— А ти, жебраче, перш ніж цямкати, роздивися добренько, хто перед тобою: «дєд» чи «громадянин»! — просвічую нахабі мозкові звивини. А воно, теля безприв'язне, замість того, щоб подякувати, чи в крайньому випадку змотати вудки, головою, як отой баран — бабах! — і мені просто в живіт.

Встояв я, тільки трохи похитнувся, мов на палубі. Видно, зіграла свою роль товаришева закусія, якою щільненько напакував черево.

— Ах ти, хуліганське насіння! — кричу і йду на таран. Відчувши, що запахло смаленим, нахаба рвонув тікати з поля бою. Я за ним.

«Вперьод!» — даю собі для сміливості команду і, значиться, б'ю на психіку втікача. Наздогнав. Вхопив за рукав і до себе. Він до себе. Залишився рукав таки у мене. Чим не трофей! Гаразд, вирішую, нагнав я на тебе доброго ляку, отже, переслідування припиняється.

Як реліквію, несу рукав додому. Буде живим доказом для Катрусі, що не тільки серванти скроплював у товариша, а й порядок наводив у місті.

Стукаю. Відчиняє син. Він наче щойно із стометрівки. Аж пара над ним клубочиться.

— Що з тобою, Микольцю?

— Маленька пригода. Вертав від товариша, і в темному провулку причепився п'яний тип. Просив закурити, а я не мав сигарет. То він затіяв бійку. Ледве вирвався. Правда, рукав від куртки залишився там...

Олександр ХОМЕНЧУК.

м. Любомль
Волинської області.

Нотатки про їхні порядки

ЩЕДРА ПРИПРАВА

У деяких медикаментах, як відомо, є певна кількість алкоголю. Без цього не обійтися. Але у США фармацевтичні фірми почали додавати в ліки алкоголь у таких дозах, що питущі можуть задовольняти свої потреби самими медикаментами. Наприклад, ліки, що їх уживають проти сильних судорог, містять 68 процентів чистого спирту, тобто мають більше градусів, ніж віскі.

Звичайно, при цьому ніхто не виходив із старовинної мудрості, яка гласить, що каші маслом не зіпсуєш. Виходили з іншого: щедра алкогольна приправа збільшує попит на ліки, а, значить, збільшує і прибутки фабрикантів. Що від цього здоров'я хворим не прибуде, бізнесменів від фармацевтики не цікавить: алкоголь — у ліки, гроші — в сейфи!

ПЛОДИ НАУКИ

Поліцейська хроніка в західній пресі — це, як ведеться, повідомлення про бравих стражів порядку, які успішно ловлять злодіїв, грабіжників та інших карних злочинців. Такою була вона й у Федеративній Республіці Німеччини. Але тепер тут дещо змінилося: видавана в Дюссельдорфі газета «Дойче фольксцайтунг» під старою рубрикою «Поліцейська хроніка» з номера в номер друкує тепер повідомлення не про злочинців, спійманих поліцаями, а про... поліцаїв, спійманих іншими поліцаями!

Перегорнімо сторінки деяких номерів «Дойче фольксцайтунг»...

У Кельні група, або, точніше, зграя поліціянтів систематично грабувала вночі тутешні магазини. У Гамбурзі поліцаї-грабіжники облюбували знаменитий місцевий курорт і вивозили звідти цілі вантажні машини краденого майна. В курортному містечку Баденвейлері стражі порядку спритно грабували іноземних туристів...

Дюссельдорфська газета не тільки повідомляє про такі події, а й пробує, так би мовити, докопатися до їх коріння. Газета нагадує, що свого часу західнонімецьку поліцію власті закликали навчатися своєї справи в американських колег. Мовляв, у Сполучених Штатах — от де справжні поліцаї! Ішлося навіть про таку собі «американізацію» поліцейської справи в ФРН.

«Чи не надто буквально навчалися наші поліцаї у своїх колег у США? І чи не є теперішнє становище зі злочинністю серед наших поліціянтів одним із наслідків тої «американізації»? — запитує «Дойче фольксцайтунг».

Що ж, цілком слушне запитання.

«КОНСОЛІДАЦІЯ» ТАК ЗВАНИХ

— А погляньте-но, пане Ярославе, що там на Сході ся діє? — звернувся так званий президент так званого екзильного уряду, так званої Української Народної Республіки пан Микола Лівицький до бандерівського так званого прем'єр-міністра «вільної і незалежної» пана Ярослава Стецька.

Стецько вистромив голову з мюнхенської дірки.

— Нічого ся не діє.

— Може, буря здіймається?

Стецько повів носом, прислухався:

— Нєе-е... Тихо...

— Та протріть сліпаки свої заспані! — верескнув Лівицький. — Мож, хоч заграву видко?

— А є... є, пане Миколо, жевріє.

— Ху-у, — полегшено зітхнув Лівицький. — Знацця, Москва горить і Україна, знацця, палає. Слава Йсу!.. Я ж собі мізкую: що б то мій сон мав віщувати? Сплю, знацця, та й бачу таку візію: до Києва під церковні дзвони і гарматні сальви перевозять, знацця, труни наших борців-героїв, щоб поховати їх у нашому національному Пантеоні слави. Попереду — труна Симона Петлюри!..

— Кого, кого? — нашорошив вуха Стецько.

— Та Петлюри ж, кажу.

— Чому Петлюри, а не Бандери? — звів брови так званий прем'єр.

— Бо Петлюра стоїть вище! — одрубав так званий президент.

— Як то так — вище?! — витріщився Стецько. — Та я до самого Гітл... Черчілл... до самого президента Америки дійду, а доведу, хто вище, хто більше наклав у справу України.

— Схаменіться, пане Ярославе! — замахав руками Лівицький. — Ви ж самі, знацця, виразно визнали вищість української держави, проголошеної Петлюрою, ніж Степаном Бандерою. Та й проголошував він ту незалежність з ласки самого Гітлера. Та й згадати не шкодило б, що для проголошення вільної і самостійної, ні від кого не залежної української держави ви з Бандерою, знацця, тряслися до Львова на голих полудрабках у німецькому обозі... А Симон Петлюра мав гідність. Ви пробували навіть Гітлера мавпувати. Пам'ятаєте, як теплого літнього вечора з'явилися у Львові на громадські збори у військовому дощовому плащі з піднятим ковніром, бо ж саме фюрер так носив плаща?

— Чого ви мені в очі Гітлером штрикаєте? — скипів Стецько. — Якщо у вас така добра пам'ять, то згадайте, де були ви самі від року тисяча дев'ятсот сорок першого і до кінця війни! Хіба не на службі у тих же нацистів?! Так чого ж ви ще тепер хочете?!

— Як то — чого? — уже в свою чергу, витріщився Лівицький. — Сподіваюся, ви прочитали мою статтю, видрукувану в Америці у нашій «Свободі» од двадцять сьомого квітня минулого року? Там ясно сказано, для чого, знацця, існує екзильний уряд УНРеспубліки і чого я особисто хочу. Цитую себе дослівно: «За наявності в близькому чи дальшому майбутньому сприятливої міжнародньої ситуації Державний Центр УНР з екзильним урядом матиме правні підстави домагатися визнання себе тимчасовим фактичним урядом України.

Розгляньмо, які існують можливості, щоб міжнародня ситуація стала для нас сприятливою. Насамперед — це війна поміж Заходом і Сходом. От у цьому випадку і прийшов би момент для дії українського екзильного уряду...

Може бути, що конвенціональна війна не набрала б всесвітнього масштабу, але, вибухши в якійсь частині земської кулі, вона могла б допровадити до зірвання дипломатичних зносин багатьох держав Заходу, не виключаючи Сполучені Штати, з СССР. А зірвання дипломатичних зносин з СССР уже відкривало б великі можливості для дії екзильного уряду»... Як бачите, пане Ярославе, я хочу війни. Всесвітнього масштабу, знацця. В крайньому разі — такої, яка допровадила б до зірвання дипломатичних зносин із совітами.

Стецька мов хто шилом штрикнув:

— А я хіба проти? Я так само, як і ви, волію видіти СРСР суціль у вогні та полум'ї!

— Та ж горить уже! — нагадав Лівицький.

— Егеж, — схаменувся Стецько. — Чого ж ми тут за чуби схопилися? Консолідуймося та й спільно рушаймо на Україну, поки горить.

— Маєте слушність, — закивав головою Лівицький. — Нащо нам горшки бити? Консолідуймося!

— І рушаймо! — докінчив так званий прем'єр-міністр.

— Рушаймо!.. Але... — зам'явся пан так званий президент, — при цій оказії не можу обминути чоломканням своєї рідної, знацця, дружини, Гельги Лівицької. Вона ж з нагоди сімдесятиліття від дня моїх уродин пожертвувала тисячу американських долярів на фонд імени Симона Петлюри...

— Ви знову за своє, — набурмосився Стецько. — Знов на Петлюру повертаєте, аби Бандеру применшити. А ще консолідуватися збиралися!

— Та чекайте-но, пане Ярославе, — замахав руками Лівицький. — То я про Петлюру так, принагідно згадав, про Гельгу мовивши. Я лише на предмет клумака з харчами. Дорога ж неблизька...

Поки лаштувалися, поки Гельга сидора готувала, воно й зовсім розвиднілося. Пожежа виявилася черговим витвором хворобливої уяви — видали жадане за явне.

Насправді ж то сонце сходило.

А. КАРИЙ.

ПРИЄМНОГО АПЕТИТУ!

Донедавна вважалося, що малопочесний європейський рекорд у справі фальсифікації продуктів харчування міцно утримує за собою Італія. Один за одним вибухали тут гучні скандали зі спритними ділками, котрі за допомогою певних хімічних маніпуляцій «перетворювали» вироблювані ними низькосортні продовольчі товари на сорти «екстра» і «люкс». Аж, виявляється, тих спритних італійців переплюнули ділки із Західного Берліна.

Чиновники із західноберлінського сенату (так тут зветься магістрат) з ніг збилися, розслідуючи численні випадки з низькосортними і навіть шкідливими для людського здоров'я продуктами харчування, причепуреними під делікатеси. Лише минулого року в прокуратуру міста надійшло понад п'ять тисяч таких справ. Прокуратура приступила до діла і спромоглася розслідувати з них аж... 45!

А тим часом всезнаюча статистика наводить цікаві цифри. Їх чимало, але обмежимося лише кількома. Випадків отруєння відвідувачів західноберлінських ресторанів минулого року зареєстровано 233, випадків отруєння дітей — 4805, дорослих — 3260...

Та одної цифри західноберлінська статистика усе-таки не наводить: скільки грошей поклали в свої кишені спритні фальсифікатори.

Діло до поцілунків

ГУМОРЕСКА

Людина я маленька. Але на своєму місці сиджу міцно й діло своє знаю. Не будь я таким, мене б не тримали на відповідальній роботі у колгоспному будинку оздоровлення. Оздоровлюємо ми всіх водо- і повітротерапією. Як це називається по-науковому, точно не знаю, але один столичний товариш, що побував у нас у відрядженні сказав: «Тут справжня бальнеологія». Я навіть записав це слово. У ньому є щось таємниче, а головне — воно нікому не зрозуміле.

Для оздоровлення деяких людей у нашого голови є резерв — такий собі симпатичний будиночок. Стоїть він між вербами та кущами калини і так хитро стоїть, що прямо з веранди — вудочку в річку і — «ловися, рибко». Отож як приїде хтось у колгосп із тих «деяких», наш голова колгоспу Никифор Онуфрійович дзвонить мені: «Зеноне Венедиктовичу, зустрінь і доведи діло до поцілунків». Це означає — зроби так, щоб та ділова особа була повергнута нашою гостинністю. Самі розумієте — діло це не просте. Але стараюся. Оце нещодавно приїздив якийсь Кіндрат Кіндратович, що свердловинами до підземних джерел відає. А нам ті свердловини для ферм потрібні, тільки лімітів у нас на це діло немає. Ось про нього я й розповім.

— По всьому видать, людина страшенно ділова і дисциплінована, — попередив мене голова, натякаючи на приїзд Кіндрата Кіндратовича, — але без його обіцянки хоча б на дві свердловини не відпускай. Доводь діло до поцілунків.

Не стану хвалитись, але до ранку в мене було все в найкращому вигляді. Ще і туманець не розтанув у плавнях, а шофер Никифора Онуфрійовича причалив човна з ліричною назвою «Пірат» до мого берега. І вийшла з того «Піратa» людина високого зросту, серйозна. Вийшла і дивиться на світ білий такими очима, ніби в ньому, окрім планів і лімітів, нічогісінько немає для живої душі і серця.

— Здрастуйте! — вклонився я, — з неділею будьте здорові!

Гість навіть очима не повів у мій бік, мугикнув щось собі і дивиться на верхівки верб. Шофер підморгнув мені, відштовхнувся від берега і подався на той бік.

— Пробачте, — звернувся я до Кіндрата Кіндратовича, — мене попередили, що ви любите відпочивати наодинці зі своїми думками, але, як говориться у нас, на голодний шлунок і думки пісні, тож прошу спершу до столу.

Кіндрат Кіндратович, певно, згадав, де він і чого приїхав, із верб перевів погляд на мене і сказав:

— Доброго ранку. Мене зовуть Кіндрат Кіндратович. А ви і є отой Зенон Венедиктович?

— Отой Зенон, — кажу.

— Мені обіцяли тут тишу і абсолютний спокій. Я хочу зайнятись деякими проблемами.

— Не турбуйтесь, я вам забезпечу і тишу, і абсолютний спокій. Житимете ось у цьому будинку, — показав на резерв Никифора Онуфрійовича.

Кіндрат Кіндратович глянув на будиночок.

— Хм, а то що там? — Показав на веранду.

— Таранька в'ялиться, — пояснив я йому, — та ви не хвилюйтеся, якщо заважатиме, я миттю приберу.

— Що ви, що ви? — сполошився Кіндрат Кіндратович, — не чіпайте, не чіпайте, бога ради, це ж так екзотично.

Та бачили б ви оте здивування на його обличчі, коли він угледів на веранді здоровенну миску варених раків.

— Що? Вони досі є в річці? — запитав здивовано.

За кілька хвилин ми вже сиділи за столом. До помідорів, свіженьких огірочків відірвали з низки, що прямо над головою, по тараньці. Кажучи нашвидку, снідаємо ми, як і всі нормальні люди. І якраз у цю ліричну хвилину дзвоник на вудочці — дінь-дінь-дінь...

— Ху ти, поснідати не дає, — вдаю, що серджусь, біжу до однієї з вудочок, що звисають з веранди, і витягаю з води рибця отак грамів на чотириста. Кіндрата Кіндратовича наче хто вудлищем по голові ошелешив.

— Невже прямо отут ловиться? — дивується.

— А чого ж їй не ловитись, ловиться, — відповідаю. Не минуло і п'ятнадцяти хвилин, як озвалась дзвіночком друга вудочка. Кіндрат Кіндратович з клешнею рака в зубах кинувся до неї.

— Обережно, обережно! — кричу йому. Та хіба ж стримаєш такого. Як ухопить вудлище, як смиконе!.. Таранька тріпнулася в повітрі і шубовснула у воду. Кіндрат Кіндратович стоїть, мов приголомшений. Мені теж шкода такої здоровенної тараньки. Третя, яка мала впійматись і таки впіймалась того ранку, набагато менша. Витягнув її Кіндрат Кіндратович обережно. Зняв її з гачка, вхопив обома руками і мало не цілує.

— Це перша рибка в моєму житті, — каже, — ніколи не ловив.

Погомоніли ми з ним про насолоду від риболовлі довгенько. Він не спускав очей з вудочок, ждав дзвіночка. Я сидів спокійно, бо знав напевне: все, що мало спійматись цього ранку, уже спіймалося.

— Ось тепер, Кіндрате Кіндратовичу, — говорю після сніданку, — до обіду вам абсолютний спокій, а я спробую спіймати ще сомика, коропця, щоб було на юшку.

— Чи не можна і мені з вами? Я не заважатиму, ні, ні, я тільки дивитимуся, — лагідненько до мене Кіндрат Кіндратович.

Роздяглися ми з ним до пляжного одягу і пішли бережком. У кількох місцях він сам побажав закинути вудки на коропа. Страшенно захотілось йому звідати щастя. Поставили перемет на сома, між осокою та лататтям розкидали раколовки. Десь уже за годину на дні човна з'явилися клешнясті, чорні, злі рачидла. Кіндрат Кіндратович, мов мале дитя, забавляється ними, наче ніколи не бачив живих. Сиділи довгенько під вербами, коли це — смик, смик, потягло, потягло. У Кіндрата Кіндратовича затремтіли руки. Вхопив він жилку — і до себе, а коропище — до себе, до себе. І почалося перетягування. Як побачив же він мало не метрову широченну чорну спину коропа, очі на мене вирячив і ні слова, а короп трішки відпочив, вдарив хвостом, крутнув і в глибочінь. У Кіндрата Кіндратовича піт з лоба, очі горять, увесь дрижить. Підтягнув він, мабуть, уже чи не в десятий раз коропа до берега, мало не до того місця, де він завжди починає вибрикувати, і говорить мені тихесенько, очевидно, щоб короп не підслухав:

— Зеноне Венедиктовичу, потримайте жилку, а я зараз візьму он той кілок, вскочу у воду, підкрадусь ззаду і вдарю його по голові.

Можна було б дозволити Кіндратові Кіндратовичу і таку ще забаву, та побоявся: в тому місці крутий обрив і вода холоднюча.

А короп таки і справді був для великої особи. Мало не цілісіньку годину ухекували ми його, доки не виловили. Немалого і сома спіймали, затим щуку та карасиків для навару. Навчив я Кіндрата Кіндратовича і юшку варити, справжню, потрійну. Посідали з ним обідати уже надвечір. Гарно, апетитно обідали. Так ото після якоїсь там, не рахував, Кіндрат Кіндратович сказав:

— Ех, Зеноне Венедиктовичу, Зеноне Венедиктовичу, ви — геній, ви начисто мені душу обновили. Дозвольте, я вас поцілую.

Випили ми з ним ще на брудершафт, закусили, чим послала річка, і він знову до мене:

— Зена, ти знаєш, мені хочеться зараз зробити щось велике, хороше, небувале в моєму житті, щоб усім від того було радісно...

Кажучи нашвидку, Кіндрат Кіндратович вранці другого дня, відпливаючи «Піратом» з нашого будинку оздоровлення, дивився на світ білий такими очима, ніби не існувало в ньому ніяких планів, ніяких лімітів і проектів, а тільки хороші люди, яким совісно відмовити в чомусь. І що ви думаєте? Зважив він таки на наше прохання: три свердловини пробив без всяких лімітів і позачергово.

От що то значить оздоровити людину!

Іван ГАЙДАЙ.

Мал. В. ПЕТРЕНКА

— Слухай, браток, а чи не знайдеться в тебе зайвого шплінта?

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

БУКВАР

Ворона вчора до книгарні
влетіла і сказала: — Кар-р-р!
Тут всі книжки, я бачу, гарні,
але чи є у вас буквар-р-р?!

Кар-кар!
Щоб в нім при кожнім слові
були картинки кольорові.

Аби й мої вороненята
«кар-кар» навчилися читати!

Грицько ЧУБАЙ.

РОБОЧІ РУКИ

Йде із вулиці хлоп'ятко
І здирає з рук смолу.
Ніс — у нафті, глей на п'ятках,
Щоки — в вугільнім пилу...

— Не дитина — горе прямо!
Що за руки? Мий мені!..
— Це робочі руки, мамо!
— Не робочі, а брудні!

Грицько БОЙКО.

АКРОЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Сотні років мною
на землі повсюди
Енергійно в полі
працювали люди.
Разом з тим — гігант я
із міцної сталі,
Під великим тиском
створюю деталі!

(Відповідь — по вертикалі зверху вниз і навпаки).

Я — і прислівник, я — й хтось
рогатий,
Коротко й стисло мене, діти,
звати!

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

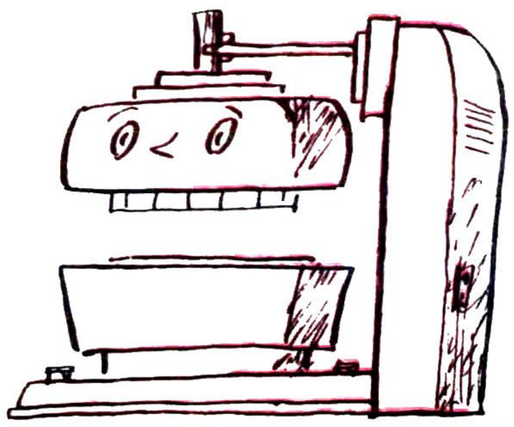

НЕСМІЛИВА ГАЛЯ

Ходить Галя по пісочку
В рятувальнім
поясочку.
Каже Галя: — Я боюся,
Що в пісочку утоплюся.

Андрій КОЦЮБИНСЬКИЙ.

ХІБА РОЗБЕРЕШ

— А у нас сьогодні був урок співів! — хвалиться татові першокласниця Леся.

— Ну, і вмієш ти співати?

— Хіба розбереш, як гуртом співали, — відказує дівчинка.

Павло ЛАВРИК.

ХТО КОМУ!

У дитсадочку вихователька запитує Тетянку:

— Ти вранці сама вмиваєшся чи тобі допомагає мама?

— Це я допомагаю мамі мене вмивати! — гордо поправляє її дівчинка.

М. ЛУР'Є.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ОБМІН ДОСВІДОМ

ГУМОРЕСКА

— Питаєте, як удається вирощувати щедрий урожай ранніх помідорів? — жінка розвела руками. — Ну, що вам сказати?.. Головне — це сумлінна, наполеглива праця. Самі знаєте: без трудів нема дармових плодів.

— Тобто овочів, — уточнив Віктор Свиридович Бурий і з професійною цікавістю запитав:

— А знаєте, як величають помідора у Франції?

— Звідки мені знати? Я там не була.

— «Яблуко кохання», — мовив чоловік.

Рум'янолиця знизала плечима.

— А італійці нарекли синьйора Помідора «золотим яблуком».

— Оце справедливо, — погодилась жінка.

— Це коли мовиться саме про ранній помідор. Адже він на вагу золота, — з ученим виглядом додав Віктор Свиридович, а сам аж тремтів з цікавості. — Бачу, у вас своєрідна лабораторія передового досвіду. Отож і поділіться ним. Правильно говорили на сьогоднішній нараді: з досвідом дружи, як з найкращим другом.

— Гм... Як вам сказати, — усміхнулася жінка. — Ранні помідори люблять, щоб коло них чаклували, ставилися до них ніжно, як до дітей: агусі, мої любі.

— Словом, дуже важливо добиватися високої культури землеробства, вчасно виконувати всі ефективні агротехнічні заходи, — випалив, як по писаному, чоловік.

— Аякже. Вставати треба зрання, бо воно ж — хто рано встає, тому й теплиця дає. Так і пантруй, щоб, наприклад, мороз не пошкодив.

— До речі, чим ви захищаєте помідори від весняних заморозків?

— Плівкою.

Потім Бурий поцікавився, чим краще захищати рослини від шкідників.

— Флорохосом, — коротко відказала яскравощока.

— Тобто хлорофосом, — ввічливо поправив чоловік. — А ви спробуйте застосувати розчин метафосу, бромофосу, ціа...

— Та я й не запам'ятаю, — перебила жінка.

— А я вам запишу, — Бурий дістав блокнота з написом «Учаснику наради овочівників» і вирвав аркуша. — А чим ви поливаєте? Можливо, у вас якісь свої особисті «секрети»?

— Та які там «секрети». Поливаємо водою. А найкраща волога — це піт, — іронічно посміхнулася молодичка, котрій почала набридати інформаційна злива.

— Воно-то так. Тільки ліпше поливати водою з домішуванням фосфорно-калійної підживи. Живлюща вода! — прицмокнув Віктор Свиридович і знову запитав: — А чим ви удобрюєте грунт?

— Гноєм.

— І тільки?І Е-е, це дідівство. Обов'язково треба вносити ще й мінеральні добрива.

— Вносимо.

— Які саме? Якщо це не «секрет».

— Та якісь там у мішечках.

— Мабуть, сульфат амонію?

— Мабуть.

— А можливо, амофос?

— Можливо.

— А може бути, й нітрофос. Чи не так?

— Так, — байдуже підтакнула жінка.

— Усі ці добрива сприяють підвищенню якості городини, — підсумував Бурий. — До речі, у помідорах заліза більше, ніж у курятині...

— Якби його було більше, — у жінки урвалося довготерпіння, — тоді помідори були б важчими, а значить, і виторг щедрішим. До речі, ви, синьйор Помідор, думаєте купувати мою продукцію?

— Шабаш! Розвів тут теревені, — подав хтось голос позад Віктора Свиридовича.

— Та він мені вже голову проторохтів, — підхопила рум'янолиця володарка помідорів. — Заладив одне й те ж: поділіться досвідом роботи, розкажіть про «секрети». Бачу, вам розказувати про помідори, що вчити рибу плавати. Ви й так дуже грамотний. Кажіть, скільки зважити? Не берете? То чого ж голову морочили?

...Розмова ця відбулася якраз після наради, на якій овочівники обмінювалися досвідом роботи. Скориставшись приїздом до міста, агроном із колгоспу «Прогрес» Віктор Свиридович Бурий заглянув на базар, хотів купити раненьких помідорів, які молодичка виростила на присадибній ділянці. Але не купив. Дорогі.

Леонід КОМАРОВ.

м. Дніпропетровськ.

Народні усмішки

ЖІНКА Є ЖІНКА

— Що б ви, Степане, зробили, якби знайшли гроші?

— Ну, ясна річ, зрадів би, — відповів Степан.

— Я теж такої думки. А от жінка моя сварить-ся: я знайшов гроші, зрадів, випив у буфеті, приніс здачу жінці, а вона все одно лається.

— А де ж ви їх знайшли? — питає Степан.

— За портретом, у кімнаті.

Надіслала
Людмила ІЩЕНКО.

Село Чорнобаївка
Білозерського району
Херсонської області.

ТИМ КРАЩЕ

Хлопчик зупиняє автомашину:

— Дядьку, підвезіть до школи!

— Я їду в інший бік, — каже водій.

— Тим краще, бо я не вивчив сьогодні уроків.

ГАРНЕНЬКА ЖОНА

— Ти, Іване, маєш таку гарненьку жінку, що тільки подивлюся на неї, відразу повторюю собі: «і не введи нас во іскушеніє»...

— Е-е, коли б ти знав її так добре, як я, то повторював би про себе: «ізбави нас од лукавого»!

Надіслав Д. РУБЕЙ.

с. Бронька
Іршавського району
Закарпатської області.

ВИПРАВДАВСЯ

— Сашко, чому ти вчора не був у школі? — запитала вчителька.

— Я допомагав батькові, — відповів учень.

— А що робив твій батько?

— Спав...

Надіслав М. КАПЛЯ.

м. Миронівка
Київської області.

ПОРАДА

Прийшов Гаврило до Данила радитися:

— Як думаєш, що мені ліпше розводити: курей чи свиней?

— Спочатку роздивися, що в колгоспі вирощувати будуть: кукурудзу чи просо.

Надіслала З. ОРЛИК.

с. Байраківка
Немирівського району
Вінницької області.

УЗДОВЖ

— А я оце впіймав отаке-нну рибину, — хвалиться рибалка своєму сусідові.

— Де? — цікавиться той.

— У річці, що в яру...

— Так ця ж річка вузесенька, переступити можна. Як же вона там плавала?

— А вздовж, — пояснив рибалка.

Надіслав Л. ПАВЛИК.

м. Суми.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А це пам'ять про мого першого чоловіка.

ЗАВТОРГ НЕЗНАЙ

Незнай замовив віників мільйон,
Напхав товаром цим крамниці й склади.
Тепер сміється з нього весь район:
«Змели Незная віники з посади».

РОЗМОВА У КНИГАРНІ

— Пішов у продаж мій новий роман? —
Питає продавщицю Тур Степан.
Та посміхнулась:
— Бачите, нема:
Пішов він... «на причепі» у Дюма.

ПОСТРИЖИНИ

П'ятнадцять днів пострижений Панас
Збирав сміття на вулиці у нас.
Тепер збирає друзів він до хати —
Пострижини свої відсвяткувати.

Микола НЕТЕСА.

м. Гребінка
Полтавської області.

ОДНА ІЗ КРАЩИХ

УСМІШКА

— Алло, Стецюк?

— Так точно, Семене Петровичу. Доброго здоров'ячка вам.

— Де це тебе чорти носять? Все праця, кажеш? Гаразд... А що це ти, наче з-під землі, гудеш — чи, бува, не хильнув? Вже не п'єш? Що ж, розумно робиш. Тут така справа: приїхав кореспондент з області, цікавиться роботою кооперації; просить узяти інтерв'ю в молодого спеціаліста, кращого продавця. То я його й послав до тебе. Там хто в тебе, Махнович? Це та, що ми преміювали на День кооператора? Як вона, толковий кадр? Добре покупців обслуговує?

— Тут таке діло, Семене Петровичу, скарги, значить, на неї і таке інше...

— То навіщо ж ти носишся з нею, як з писаною торбою? Навіщо висував на премію?!

— Тут таке діло, Семене Петровичу... Ви ж самі казали: «Висувай одну з кращих», а вона ж, бісеня, з такими очима... втопитися можна...

Неля КАСЯНЧУК.

м. Бориспіль
Київської області.

ЗООАФОРИЗМИ

● *Сові і в свято день чорний.*

● *Вилупись, а тоді вже кукурікай!*

● *Цінував коня, а вірив нагаєві.*

● *Карнавальні маски тварин декому навіть личать.*

● *Не так підступна зозуля, як зозулині дітки.*

Микола ПОЛОТАЙ.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Тримай міцніше, Шарику!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

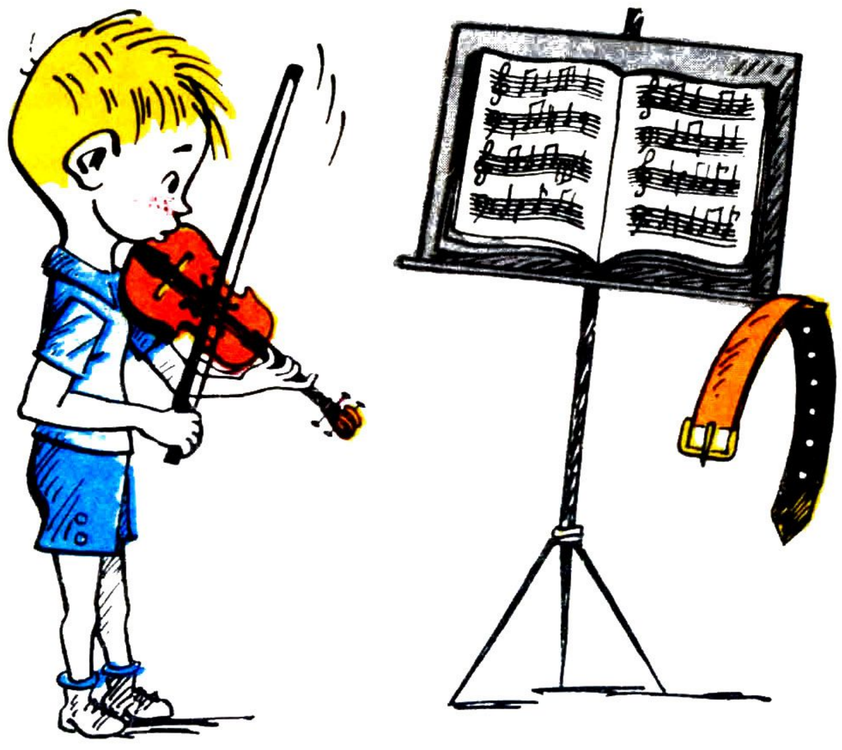

Без слів.

Схоже на те, що я потрапив у зачароване коло. Ось послухай.

У березні минулого року придбав я автомобіль «Жигулі», а у квітні нинішнього один із протекторів вже зносився. Відправив я його на шиноремонтний завод у місто Мар'їнку на Донеччині. Проте під час ремонту виявилось, що шина мала прихований дефект (розшарування каркасу), і відновити її неможливо. Тоді я відіслав її на завод-виготовлювач, у Білу Церкву, з проханням замінити.

Та замість нової автопокришки, Перче, одержав я звідти відповідь головного інженера шинного заводу т. Купрія, з якої витікає: шини, які побували в ремонті, обміну не підлягають.

От і замкнулося навкруг мене зачароване коло: з одного боку, прихований дефект у шині можна виявити тільки в процесі ремонту, а з іншого боку, заводського бракованого виробу вам ніхто не замінить, бо він, мовляв, побував у ремонті.

Чи не порадиш, Перче, як мені вийти з цього зачарованого, сиріч, бюрократичного кола?

В. ТКАЧЕНКО.

м. Черкаси.

Я завідую госпмагом № 2 Нововолинського відділу робітничого постачання виробничого об'єднання «Укрзахідвугілля».

Нам, на жаль, частенько доводиться приймати назад від покупців придбані ними пральні машини, пилососи, холодильники, що не витримали гарантійного строку. Але, щоб повернути людям гроші за недоброякісну річ, ми повинні, згідно з правилами, мати на ту річ висновок бюро товарних експертиз.

Експерта маємо викликати не пізніше п'яти днів після того, як покупець повернув нам товар, а сам він мусить з'явитися не пізніше трьох днів з дня одержання телеграми.

Я тобі це все так детально розповідаю, щоб ти уявив ту тяганину, з якою ми зіткнулися.

У кінці січня ми прийняли від покупців кілька холодильників та пральних машин і викликали, як годиться, експерта з Луцького бюро технічних експертиз. Дочекалися його аж 16 квітня, та й то — після двох телеграфних нагадувань.

Експерт В. Е. Кравченко швиденько все оглянув, усе записав і пообіцяв, що потрібні акти через кілька днів будуть у нас. Проте минуло вже чотири місяці, а від т. Кравченка — ні з носа вітру, ні з губи пари.

Я неодноразово дзвонив і йому, і начальнику бюро т. Серединській, пояснював, що ми не можемо повернути людям їхні гроші, але додзвонився лише до того, що мені пообіцяли: будеш набридати — взагалі нічого не одержиш.

Я спочатку хотів образитися, а потім подумав: може, бюро ніяк не зробить висновку про брак через те, що й саме його припускається у своїй роботі?

В. НАЗАРЧУК.

Волинська область.

Чи не допоміг би ти розв'язати задачу, яку запропонував нам харківський книжковий магазин № 15? Недавно звідти на адресу нашого училища надійшло сім посилок накладною платою на суму 100 крб. 10 коп. Повагалися ми — брати чи не брати, — взяли. Глянули, аж там — збірники задач по електротехніці для технікумів. І почали ми розв'язувати задачу з багатьма невідомими:

1) Як може училище з дворічним строком навчання використати ці підручники?

2) Для чого було пересилати їх із Харкова у Донецьк, якщо вони є у місцевому магазині «Технічна книга»?

3) І взагалі, навіщо висилати літературу туди, де її не замовляли, якщо у ній, можливо, відчувають гостру потребу десь в іншому місці?

Задача ця виявилася нам не під силу, і ми відправили сердитого листа до Харкова. І у відповідь одержали... ще одне поштове повідомлення про нову посилку вартістю 28 крб. 55 коп.

Невже, Перче, харківські книготорговці вирішили таким хитромудрим робом вийти у передовики по реалізації літератури? Якщо ця наша відгадка збігається з твоєю, то, отже, ми таки розв'язали цю задачу правильно. Проте хотілось би, щоб працівники книгарні № 15 більше нам таких головоломок не надсилали.

Н. КОВРИГІНА,
бібліотекар міського виробничо-технічного училища № 75.

м. Донецьк.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ На прохання жителів селища Чаплинки (Херсонщина) Перець побував у цьому райцентрі і свої враження опублікував у № 5 журналу.

Голова виконкому Чаплинської райради Ю. І. Яценко на цей виступ Перця надіслав редакції відповідь, що факти, вказані у фейлетоні, мали місце.

На всіх підприємствах, в організаціях райцентру обговорено фейлетон і розроблено конкретні заходи до усунення виявлених недоліків.

За упущення в роботі директорові комбінату громадського харчування Карпуші Г. В. оголошено сувору догану.

У районному Будинку культури значно поліпшено роботу гуртків художньої самодіяльності. Нині тут працює 10 гуртків. Створено агіткультбригаду, яка регулярно виїздить і обслуговує працівників полів та тваринницьких ферм району.

За серйозні недоліки в роботі райпобуткомбінату директора Ногайцева Г. С. звільнено з посади.

Покращено спортивно-масову роботу. Почалася реконструкція місцевого стадіону.

Налагоджується робота комбінату комунальних підприємств. Так водопровід по вулицях Леніна і Франка вже відремонтовано. А нині проводиться профілактичний ремонт усієї водопровідної мережі селища.

Одержано необхідні матеріали для реконструкції електролінії, що значно покращить електропостачання селища.

★ «Фізкульт-ура!» — так називалася замітка («Перець» № 7), в якій повідомлялося про те, що між селом Боровим та містом Соснівкою (Львівщина) є напівзруйнований міст, якого ніхто не ремонтує.

Голова виконкому Сокальської райради В. І. Гонтаренко повідомив редакції, що міст нині відремонтовано.

★ У листі колгоспників (село Броварки Полтавської області) писалося про те, що механік колгоспу «Ленінець» Дорошенко В. І. зловживає своїм службовим становищем, негідно поводить себе.

Начальник Глобинського райвідділу внутрішніх справ В. П. Лобода повідомив редакції, що при перевірці факти підтвердились.

За зловживання службовим становищем, пиятику рішенням бюро Глобинського райкому партії Дорошенкові В. І. оголошено сувору догану із занесенням до облікової картки, а правління колгоспу «Ленінець» звільнило його з роботи.

★ Про те, що працівники місцевого магазину у селі Скотареве (Чернаська область) продають продукти по завищених цінах, писалося в листі до редакції.

Як повідомив голова Шполянської райспоживспілки А. С. Гончар, листа було розглянуто на зборах пайовиків та на засіданні правління районного споживчого товариства.

За порушення правил радянської торгівлі завідуючу магазином Кондратюк Е. Ф. з роботи знято, продавцеві Шинкаренко Г. Н. оголошено сувору догану, а продавцям Капусті А. К. та Дашко Т. І. — догани.

★ Майстер Турківського райміжколгоспбуду Михайлечко Ф. Н. зловживав своїм службовим становищем, внаслідок чого було завдано матеріальних збитків державі. Про це йшлося в одному з листів до Перця.

Голова Львівського облміжколгоспбуду Я. Г. Клейншваг сповістив редакцію, що такий факт дійсно мав місце. Суму матеріального збитку повністю відшкодовано за рахунок Михайлечка.

За відсутність належного контролю за роботою підлеглих та інші упущення голову правління Турківського райміжколгоспбуду Веселого Б. Н. з роботи звільнено.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «ОСТЕН» — Скопле, «РОГАЧ» — Братіслава, «ПАВЛІХА» — Любляна.

— Ви, мабуть, вегетаріанець?

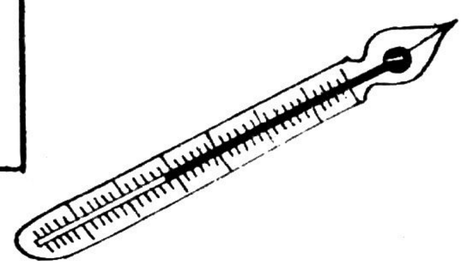

Ручка для писання рецептів хворим на грип.

Без слів.

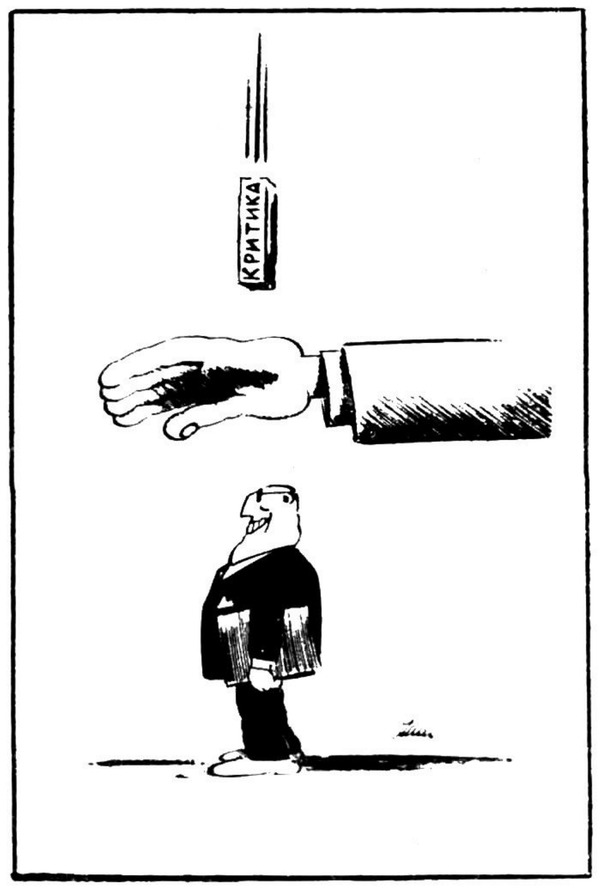

Без слів.

Без слів.

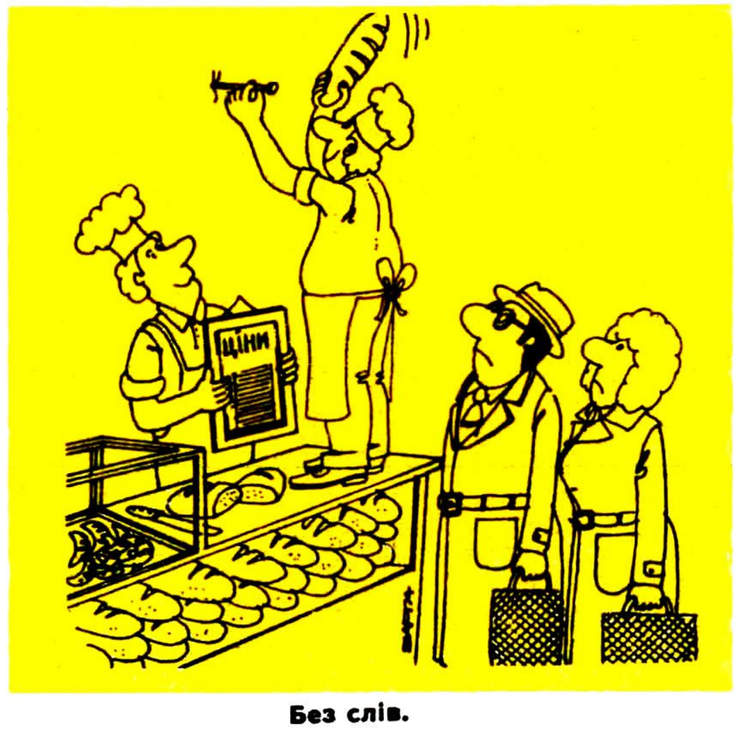

Без слів.

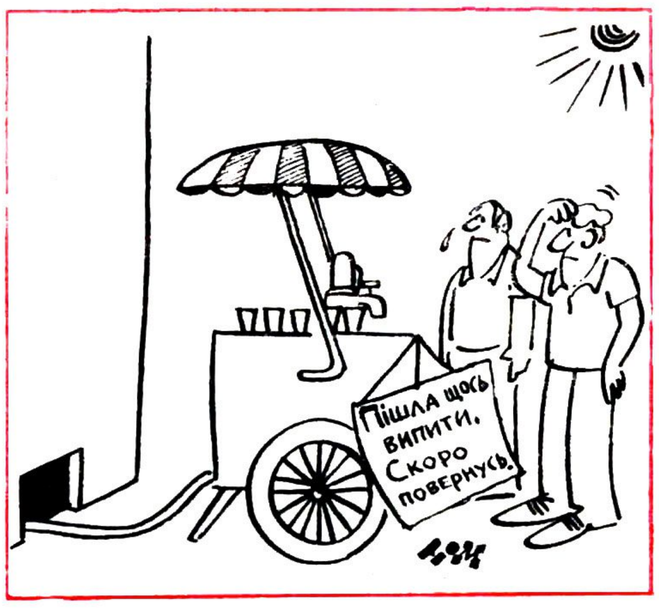

Без слів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 17 (1035) (на украинском языке) Издательство «Радянська Україна». Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02. 08. 1978 р. Підписано до друку 23. 08. 78. БФ 12485. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 03856. Тираж 3.300.000.

© Журнал «Перець», 1978 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Індекс 74393

Мал. Є. МИЛУТКИ

Монополії США, ЦРУ, зацікавлені в тому, щоб зберігся теперішній режим у Чілі, роблять все можливе, щоб цей режим був якомога довше.

(Із газет).

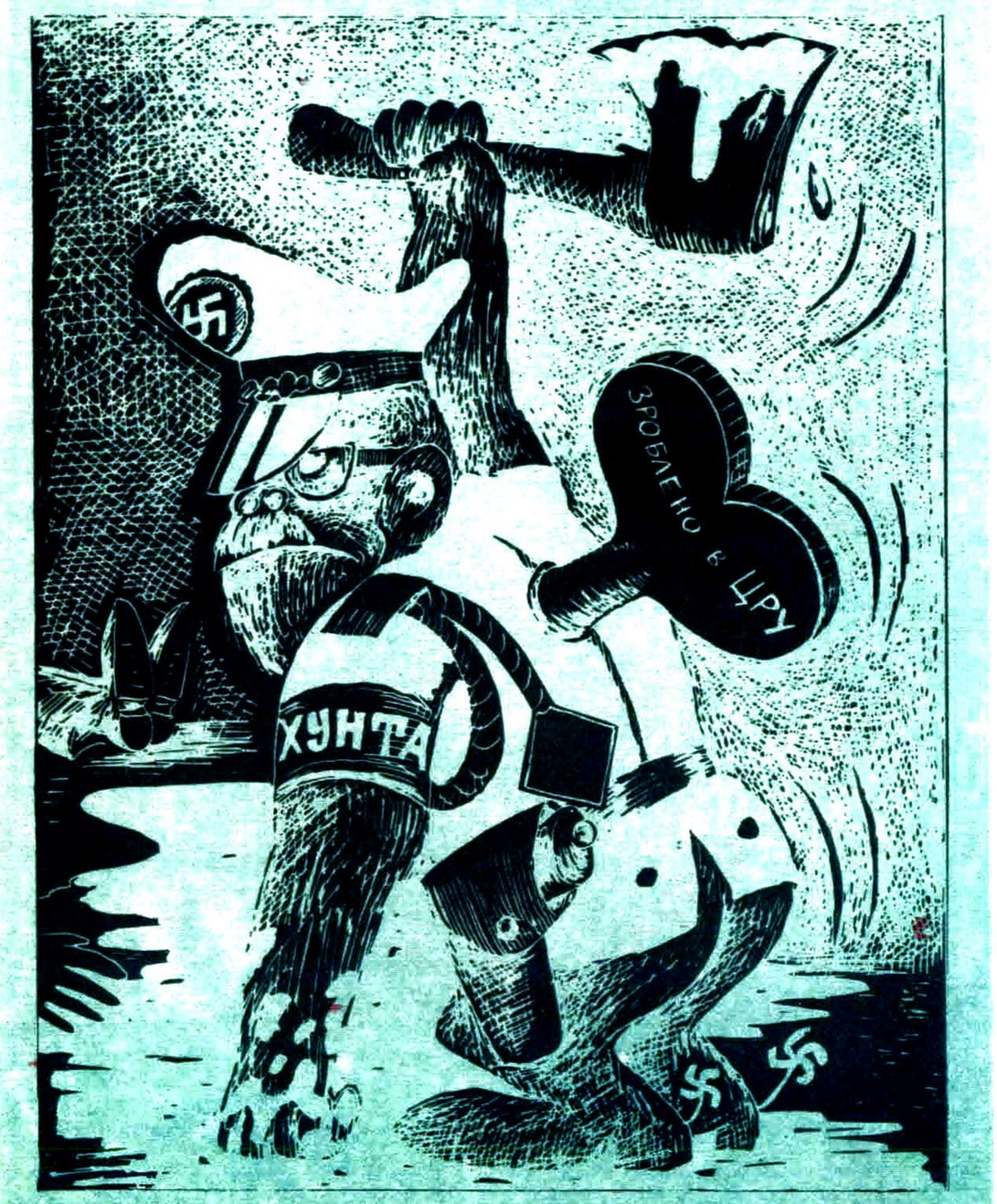

Чілійська заводна горила з американським ключиком.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Як свідчить статистика, такі міста США, як Нью-Йорк, Чікаго і Вашінгтон, займають перші три місця в Америці за кількістю злочинів.

(Із газет).

«Переможці».

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ей, дисиденти! Ану підштовхніть.